

Deinend op de golven van de vernieuwingen na het Tweede Vaticaans Concilie, vatte het Interdiocesaan Pastoraal Beraad in 1970 zijn werkzaamheden aan. Het grootste overlegorgaan van leken en bisschoppen in de Vlaamse Kerk wordt vandaag voorgezeten door Guido Vos, tot vóór kort actief in de vormingsdienst van het ACW. Aan hem de taak om het IPB na bijna veertig jaar zijn tweede adem te helpen krijgen.

Lieve Wouters

‘Nu eensgezind sociale thema’s aanpakken’

GUIDO VOS

HET stigte herenhuis spreekt tot de verbeelding, maar Guido Vos woont er al van kort na zijn studententijd. Sinds

zijn eerste *pree* zeg maar, toen nog samen met twee andere gezinnen in onvervalste jaren 1960 communievorm. Die revolutionaire periode tekent 's mans leven nog steeds heel sterk. Geboren in 1948, groeide Guido Vos op in een Mechels gezin met negen kinderen. Vader handelde in meubelen. De oudste broers waren onafscheidelijk, trokken zelfs samen naar Leuven, waar Guido van 1969 tot 1974 sociale pedagogie studeerde. Kerk en evangelie waren toen nog vanzelfsprekend, voor de jonge broers Vos aangevuld met een dosis sociale bewogenheid. Alweer typisch jaren 1960, maar van een duurzaam karakter in de Vlaamse Kerk.

Weliswaar al enige tijd lid van het forum, waarin zo'n vier keer per jaar een honderdtal leken uit het pastorale en maatschappelijk veld en bisschoppen met elkaar in discussie treden, voelt Guido Vos zich als voorzitter van het Interdiocesaan Pastoraal Beraad toch wat gekatapulteerd in de kerkelijke structuren. Nooit gedacht dat hij daarvan deel zou uitmaken. De Kerk als instituut en hiërarchie was tot dan toe immers niet echt aan hem besteed. Het kan verkeeren, zei Bredero.

- Toch verliet de geest van de jaren 1960 je nooit. Hoe kijk je vandaag terug op die periode?

Bij mij hebben het enthousiasme en de hoop op een meer rechtvaardige, duurzame en verdraagzame wereld nooit definitief plaatsgemaakt voor ontgoocheling. Ik bleef altijd geloven in de combinatie van strijd en inkeer. In die tijd bekommerden we ons om Chileense vluchtelingen van het Pinochetregime. We wilden het Rijk Gods concreet maken en kwamen op voor structurele veranderingen. Intussen beleefden we in kleine

Dienstbaarheid is wezenlijk aan de Kerk. Als ze die rol niet waarmaakt, is ze volstrekt overbodig

groep wat we op wereldschaal droomden te verwezenlijken. We woonden samen met drie gezinnen, legden ons salaris samen om het eerlijk te delen. Een utopie? Ik heb het liever over een visioen. Zelf probeer ik het nog altijd concreet te beleven. De twee gezinnen zijn inmiddels vertrokken, maar een groot huis moet dienst doen. Dus vinden hier geregeld anderen onderdak.

- Hoe bepaalt deze achtergrond jouw visie op Kerk en wereld vandaag?

Velen raakten ontgoocheld. In de Kerk werden bepaalde vernieuwingen niet doorgevoerd. Thema's zoals de vrouw in de Kerk of inspraak van leken stootten op hun grenzen. Bovendien zien velen niet echt vooruitgang wat die rechtvaardige wereld betreft. Zelf stel ik toch hoop en vooruitgang vast. Maar tegelijk betreur ik dat vandaag andere waarden voorop staan in de samenleving, zoals het individualisme. Verenigingen verliezen leden, net zoals de Kerk. Dan riskeert zo'n instituut zich terug te plooiën op zichzelf, terwijl juist extra openheid naar de samenleving wordt vereist.

Het IPB kan daarbij ter hulp komen. Het is een netwerk waarin mensen elkaar ontmoeten en uitwisselen over allerhande binnen- en buitenkerkelijke thema's. Dit jaar hadden we het over jeugdbewegingen en homoseksualiteit in de Kerk. Als jeugdbewegingen zich wegkeren van de Kerk, vind ik dat we hen niet mogen afstoten,

maar hen net nog méér moeten aanmoedigen om toch nog iets van de christelijke spiritualiteit waar te maken. Ze vormen een te belangrijke groep om zomaar aan de kant te schuiven. Hetzelfde geldt voor homo's in de Kerk. Ik weet wel dat de pastorale praktijk over het algemeen probleem vormt, maar we moeten niet te bang zijn om te praten over de structurele kwestie, die overeind blijft.

- Maakt het IPB zich niet ongeloofwaardig

© Hugo Maris

door almaar op dezelfde spijker van binnenkerkelijke controversiële kwesties te blijven slaan? Uiteindelijk dient de oplossing niet op Vlaams niveau gezocht.

Al hebben we misschien maar één klein stapje vooruit gezet, voor de betrokkenen betekent het veel dat we tenminste het gesprek aangaan en elkaar ideeën geven om op pastoraal vlak met homoseksualiteit om te gaan en aangepaste vieringen uit te denken, bijvoorbeeld.

- Zijn er geen andere maatschappelijke thema's die schreeuwen om aandacht en waarop het christelijke middenveld een grote impact kan hebben?

tieken zoals de zondagsrust of het generatiepact. Wat denken wij hierover als katholieken? Hoe kunnen we de bisschoppen hierin adviseren? Welke standpunten nemen we als leken in „op basis van het profetische spreken van onze bisschoppen”, zoals je hoofdredacteur het stelde in *Kerk+Leven* van 21 juni in zijn column over het IPB? Lukt het ons hierover samen na te denken en opgemerkte standpunten in te nemen, dan blijft het IPB een waardevol instrument.

- Na bijna veertig jaar lijkt het IPB anders wel wat van zijn pluimen te hebben verloren. Verscheidene leden van het bureau (de kernvergadering) en het forum blijven erg beladen met het verleden en bouwen niet echt eensgezind aan de Kerk van de toekomst. Kunnen jongere generaties geëngageerde gelovigen en nieuwkomers dit openbreken?

Ik ben ervan overtuigd dat we aan kerkopbouw doen, wanneer we echt met elkaar in gesprek treden. Maar dan moeten we uit dat negativisme treden en stoppen met in clubjes te denken. Praten met elkaar kan tot meningsverschillen leiden, maar mag nooit vervallen in wantrouwen. Misschien moeten we inderdaad meer naar de jongeren luisteren, die op een frisse manier tegen de zaken aankijken.

- Wat betekent Kerk voor u?

Voor mij is de Kerk een instrument om heel laagdrempelig velen te bereiken met een boodschap voor een betere wereld. Kerk is ook sacrament en op zich belangrijk. Maar over welke Kerk hebben we het dan? Haar diensende rol is voor mij het wezenlijke. Als ze die rol niet waarmaakt, dan maakt ze zichzelf overbodig.

Op 26 november kunt u ook in de tv-serie *Sterke verhalen* (Braambos via VRT één om 9 uur) kennismaken met Guido Vos. Graag vestigen we ook de aandacht op de nieuwste brochure van het IPB *Geloven in perspectief* naar aanleiding van het Jaar van de Volwassenencatechese. Bestellen kan bij het IPB-secretariaat (Guimardstraat 1, 1040 Brussel, telefoon 02/509.96.87, e-mail IPB@interdio.be) tegen 5 euro per exemplaar.